Înserare (Orizonturi literare)

Pe cerul violet se aprind stele aurii una câte una. Ce mai speră trandafirul galben să i se arate în această noapte care stă să cadă? Poate un licurici albastru, poate o privighetoare cu pene de argint; sau cine ştie?...

Înserare dulce, aşterne tu văluri de ceaţă peste munţii cei bătrâni... O, lună, nu te doare inima să ucizi cu secera-ţi de aur soarele-n amurg!? Crinule cu floare albă, prinde-ţi în coroana ta voalul străveziu al înserării, ca să te cununi la revărsat de zori cu luna care se topeşte dincolo de zări...

Prin ceţuri de livezi înserarea-şi cerne parfumul de raze. Ce taină ascunde-n sân luceafărul de seară? Oare ce dulci visări poartă stelele?

Nu te mai gândi la cele ce au să vie. Ascultă mai bine suspinul tainic şi tăcut al înserării. Nu-ţi strivi lacrima sub geană; las-o să cadă pe iarba moale, căci din ea vor răsări, la căderea înserării, lalele albe, cu parfum de lună plină.

Maria Elena Deac